

Vincui Mykolaičiui–Putinui

Klydęs ir klupęs žmogus yra pats gražiausias,
Kai jis kyla, stengiasi ir skleidžiasi.
Tikras, sau meluoti nustojęs žmogus yra pats geriausias,
Kai jis daro tai, ko iš savęs tikisi.

Žmogus savo pavyzdžiu moko
Ieškoti tiesos ir tiesiausių kelių.
Tas, kuris aušrai brėkstant pakyla,
Parodo, kad nėra neįveikiamų kliūčių.

Keliai ir klystkeliai kaip dovana,
Pažint pasaulį siekiančiam ir mylinčiam,
Jo lūpose niekad nenutyla daina,
Atkakliai siekiančiam ir tikinčiam.

Sakalo margumo apžavėtas
Panoro skrist padangėmis kartu.
Klaidų ir svarstymų įveiktas
Išdrįso tapti savimi pačiu.

Poetas – kunigas, kunigas – poetas,
Toks gyvenimas nėra lengvas.
Gyvenimas atradimų pilnas
Ant sakalo sparnų pakilęs.

Henrikui Radauskui

Beprotiškai svaiginantis kaštanų žydėjimas –
Pasaulio užgožtas tikrasis tikėjimas.
Ir pasakos pliūpsnis it skęstančiam laivas –
Visa tik tam, kuris nuo meno apsvaigęs.

Pasaulio griūtis – tai tik žodžiai,
Jeigu geriama džiaugsmo ir vilties godžiai.
Nors sako, kad laimingi tik bepročiai,
Nes gi jiems gyvent nereik nuobodžiai.

Gyvenimas dalina viską, ko reikia:
Duoda džiaugsmo, skausmo gabalą atriekia.
Improvizacijai ne visad vietos lieka,
Bet ir čia žmogus savim išlieka.

Mokytas, klydęs ir paklydęs,
Mylėtas, kritikuotas, bartas.
Nepažintą kelią svetur mynęs,
Kol galop tiesas pažinęs.

Nenuspėjamas yra dainos gimimas,
Kurioje jausmai ir protas pinas.
Žmogui mielas tas likimas,
Kuriame jisai poezija svaiginas.

Jonui Mačiuliui–Maironiui

Būna poetai, kur gyvena ir miršta.
Būna, kurių lūpų nepaleidžia daina.
Šviesą jie iškelia pro rūką tirštą,
Kol žmogaus sielą apgaubia svaja.

Sostinės gatvelės klaidžios buvo,
Dar klaidėsnis pažinimo kelias.
Iš nuovargio kėlės ir griuvo,
Ne vienas jis – ten ir Dievas.

Į pasaulį svetima kalba prabilo,
Nenujausdamas artėjančios kaitos.
O vėliau nepamainomas eiles sudėjo,
Pamažėl taip tapo dainiumi tautos.

Aušrai brėkstant vargą jis malšino,
Atiduodamas kitiems savęs daugiau.
Kai nė pats savęs nebeturėjo,
Jo malda skambėjo vis garsiau.

Pavasariui atėjus pasklido balsai,
Pro kuriuos skambėjo senoji dvasia.
Lietuvis pajuto, jog tai tasai,
Kurio lūpomis kalba pamirštoji tiesa.

Būna poetai, kur gyvena ir miršta,
Jų tiesos netrunka virsti melu.
Bet yra tie, kurių amžinai gyva dvasia,
Nes kalbėjo Visagalio vardu.

Justinui Marcinkevičiui

Nepažinęs, bet ir nepažintas,
Ieškantis dar pats savęs.
Lyg tas neužgęstantis žibintas,
Skleidęs protėvių takų tiesas.

Išpažįstantis tikėjime slypinčią meilę,
Tas, kur žino: meilė – tai pareiga.
Jo lūpomis prabilo amžiams nutilę,
Dėl kurių istorija tekėjo savo vaga.

Nuo apkabinimo pagijęs žodis
Netiesos ir skausmo sieną griovė.
Buvo visad tas, kuris pamokys,
Kaip sugrįžusiems statyt tvirtovę.

Tėviškoj saujoj telpas pasaulis,
O kiek jam sau paties palieka?
To, ką amžiai byloja, niekas nenutildys,
Nes kiek savęs atiduodi – tiek ir lieka.

Ašarojantis Dievo mirksnis sustingęs,
Kaip kadaisė Maironio daina.
Paskutinę lopšinės natą išgirdęs –
Tai juk mūsų brangi Lietuva.

Salomėjai Nėriai

Tavo pats jaunumėlis –
Rytmetinė daina,
Tik ar visą suspėjai
Išdainuoti Tu ją?

Meilė didelė Tavo
Gamtai, žmogui, Tėvynei,
Tik visi, kam ją skyrei,
Ar tavęs nenuvylė?

Ir alyvos žydėjimą,
Ir diemedžio grožį
Į eiles Tu sudėjai –
Taip meilę įrodei.